Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ον — *Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰουλίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 32*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΑΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ϛ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸς ἐτραγούδησε μὲ τὴν κιθάρα ἕνα περίφημο τραγοῦδι τοῦ βραζιλιανοῦ ποιητοῦ Γκονζάλβος Ντίος γιὰ τὴς σάμπιες, τὰ ὡραῖα γλυκοφωνα κουλιὰ τοῦ τόπου, ποῦ κελαϊδοῦν καλλίτερα κι' ἀπὸ τὰ δικά μας ἀηδόνια.

Στὴ φουντωμένες φοινικιὲς τοῦ τόπου μου,
Χαριτωμένες σάμπιες κελαϊδοῦν...

Ἡ μικρὴ βασίλισσα εὐδόκησε νὰ χειροκροτήση τὸν ὡραῖο τραγουδιστή. Ὕστερ' ἀπ' αὐτό, ὁ Ἀλβαράδο, ἐλαφρὸς καὶ χαρούμενος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ εἶπε στὴν Κολέττα νὰ καθήση ἐκεῖ καὶ νὰ ναναπαυθῇ, ὡς τὸ δειλινὸ ποῦ θὰ γύριζε γιὰ νὰ τὴν πάρη. Κατόπι καβαλλίκεψε τἄλογό του κ' ἔφυγε πρὸς τὰ χωράφια. Ἔτσι ἡ Κολέττα ἔμεινε μονάχη (*) στὴ σκιὰ τῶν δένδρων, ξαπλωμένη σὲ μιὰ φάθα. Ἀπὸ μακρυὰ τὴν ἐφύλαγαν μερικοὶ πιστοὶ μαῦροι ὑπηρέται, προσέχοντες μὴν πλησιάση κανένας καὶ ταράξη τὸν μεσημεριάτικο ὕπνο της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Μιὰ ἰδιοτροπία τῆς Κολέττας.

Πόσες ὧρες κοιμήθηκε ἔτσι ἡ μικρή;

Ὁ ἥλιος ἦταν πιὰ πολὺ χαμηλά, ὅτανἐξύπνησε ἀπὸ τὸν καλπασμὸ ἑνὸς ἀλόγου, ποῦ ἐσταμάτησεἐκεῖκοντά.

Ἦταν ὁ κορέρος, ὁ ταχυδρόμος, ποῦ εἶχε τρέξη στὸν πλησιέστερο σιδηροδρομικὸ σταθμό, γιὰ νὰ πάρη τὰ γράμματα καὶ τὴς ἐφημερίδες. Ὁ ἄνθρωπος ἐπήδησε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἔβγαλε τὸ μεγάλο καπέλλο του μπροστὰ στὴν Κολέττα καὶ ἄφησε τὸ πακέτο ποῦ κρατοῦσε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ μικρὴ Παριζιάνα σηκώθηκε καὶ πῆρε τὸ πακέτο στὰ χέρια της, γιατὶ ἤξερε ὅτι θὰ εἶχε μέσα καὶ κάποιο φιγουρίνι, ποῦ ὁ θεῖός της πατέρας εἶχε παραγγείλη νὰ τοῦ στέλνουν καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ τὸ Ρίο πρὸς χάριν της. Ἦταν μεγάλη χαρὰ γι' αὐτὴ νὰ βλέπη τὰ καινούργια σχέδια τῶν καπέλλων καὶ τῶν φουστανιῶν, καθὼς κ' ἐκεῖνα τἀχνάρια, ποῦ τῆς θύμιζαν τόσο πολὺ τὸ κατάστημα τῆς ὁδοῦ ντὲ λὰ Παί.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ψάχνη μέσ' στὰ ἐμπορικὰ γράμματα καὶ τὴς ἐφημερίδες τοῦ κ. Ἀλβαράδο, γιὰ νὰ βρῇ τὸ φιγουρίνι. Κι' ἄξαφνα σταμάτησε ἔκπληκτη, κυττάζουσα σχεδὸν μὲ τρόμο, μπροστὰ 'ς ἕνα μικρό, ἐλεεινὰ λερωμένο ροζ φάκελλο, ποῦ ἔγραφε ἀπέξω τὸνομά της. Μὰ ναί, καλέ! δὲν ἔκανε λάθος. Τὸ γράμμα ἐκεῖνο ἦταν δικό της: «Δδα Κολέτταν Ἀγκλάς, οἰκία κ. Ἀλβαράδο, Φιζέντα Μπόα-Βίστα, Μίνας.»

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τἀνοίξη, μολονότι ἦταν γι' αὐτή. Ποιός, ἐσυλλογίζετο ἔκπληκτη, μποροῦσε νὰ τῆς γράφη; Καμμιὰ ἀπὸ τὴς φίλες της δὲν ἤξερε τὴ διεύθυσί της. Ἄλλως τε τὸ γρόμμα ἐκεῖνο δὲν ἦταν ἀπὸ τὴ Γαλλία. Εἶχε

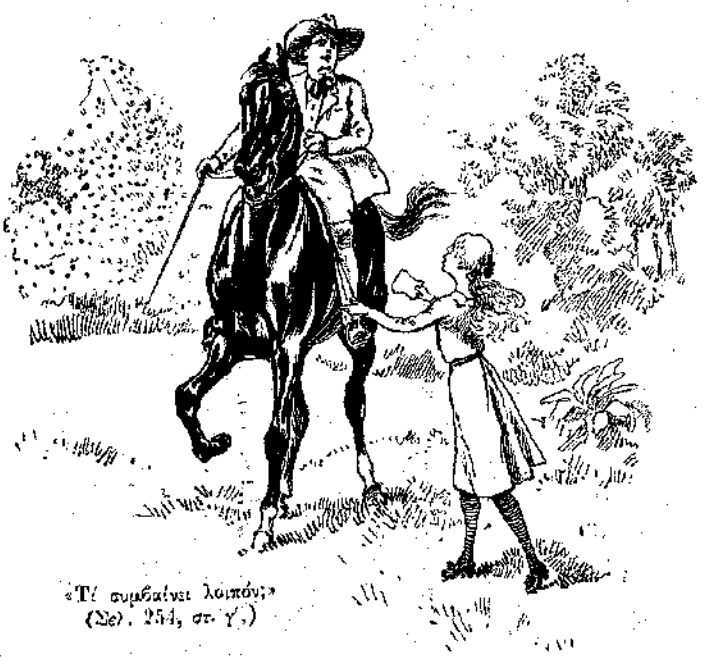

«Τί συμβαίνει λοιπόν;» (Σελ. 254, στ. γ'.)

«Ἦταν ὁ ταχυδρόμος...» (Σελ. 253, στ. δ'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 246.

γραμματόσημο Βραζιλιανό. Ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι, ἡ Κολέττα ἑτοιμάσθηκε νἀφίση τὸ γράμμα χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ πατέρας της, ποῦ θὰ τὸν ρωτοῦσε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, ἀργοῦσε νὰ ἔλθῃ, δὲν βάσταξε πιά, ἔσχισε τὸ φάκελλο, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴν ὑπογραφὴ κ' ἐφώναξε μὲ χαρά:

— Ἀ!.. ἀπὸ τὸν Ἐρρῖκο!.. Τί νὰ μοῦ γράφῃ ἀρά γε;.. Τὴς καινούργιες βέβαια θεατρικές του ἐπιτυχίες. Μήπως γι' αὐτὸ μονάχα δὲν ἦλθε στὴ Βραζιλία;

Ἀλλὰ μόλις ἐδιάβασε τὴς πρῶτες γραμμές, ἡ Κολέττα ἔγεινε χλωμὴ κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὰ εἶνε φρικτό!.. ἐψιθύριζε μονάχη της· εἶνε φοβερό!.. Δυστυχισμένε Ἐρρῖκε!..

* * *

Ἰδοὺ τί ἔλεγε τὸ γράμμα, ποῦ προξενοῦσε τόσο μεγάλη, ἀλλὰ καὶ τόσο δικαιολογημένη συγκίνησι στὴν Κολέττα:

«Μοῦ εἶπες, ἀγαπητή μου Κολέττα, τὴν ὥρα ποῦ ἀποχαιρετισθήκαμε στὸ βαπόρι, νἀπευθύνωμαι σὲ σένα ὅποτε θὰ εἶχα στενοχώριες ἢ δυστυχήματα. Καὶ τώρα μοῦ συμβαίνει ἕνα δυστύχημα. Τί λέγω ἕνα; Πολλά! γιατὶ δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο πιὸ δυστυχισμένο παιδὶ ἀπὸ μένα. Φαντάσου μόνον, ἀγαπητή μου Κολέττα, ὅτι εἶμαι κλεισμένος σὲ μιὰ φυλακή, 'ς ἕνα Φρενοκομεῖο μᾶλλον, στὸ κατάστημα τοῦ γιατροῦ Περέζ, στὸ δρόμο τῆς Πετρουπόλεως, κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Γ'κάφα. Θυμήσου καλὰ αὐτὴ τὴ διεύθυνσι καὶ προσπάθησε νὰ καταφέρῃς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς Ἀλβαράδο νὰ μὲ λυπηθοῦν λιγάκι καὶ νὰ μὲ βοηθήσουν.

«Ναί, ἀδελφούλα μου! Ἕνας ἄνθρωπος ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τὄνομά του, ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ κακὸς δαίμων ὅλων μας, κατώρθωσε μὲ σατανικὰ μέσα νὰ μὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν ζωντανῶν ἀνθρώπων, ὅπου τὸν ἐνοχλοῦσα καὶ νὰ μὲ κλείσῃ 'ς ἕνα τάφο, ἀπ' ὅπου κινδυνεύω νὰ μὴ βγῶ ποτέ!

«Δὲν ἔχω καιρό, Κολέττα, νὰ σοῦ παραστήσω ὅλα ὅσα ὑποφέρω στὸ κατηραμένο αὐτὸ Ἄσυλο. Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ τὸ φρικτώτερο· ὅτι γιὰ νὰ ζῶ μέσα σὲ τρελλούς, γιὰ νὰ μὲ μεταχειρίζωνται σὰν τρελλό, κοντεύω νὰ γίνω. Τὸ αἰσθάνομαι, εἶμαι βέβαιος, θὰ τρελλαθῶ! Μὲ ἀνέκριναν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ μιλήσω, νὰ καταγγείλω ἐκεῖνον ποῦ μ' ἔκλεισε ἐδῶ μέσα, γιατί ἂν ἔλεγα τέτοια φρικτά, ἀπίστευτα πράγματα, θὰ μ' ἔπαιρναν ἀκόμη περισσότερο γιὰ τρελλό. Δὲν εἶπα τίποτε λοιπὸν κ' εἶμαι βέβαιος τώρα, ὅτι ἀπὸ ἐδῶ δὲν θὰ βγῶ ποτέ. Ὁ κακοῦργος, ποῦ θέλησε νὰ μ' ἐξαφανίσῃ, ἐπῆρε καλὰ τὰ μέτρα του. Σὰν δυνατώτερος, ἐνίκησε φυσικὰ ἕνα παιδί.

«Συλλογίσθηκα ὅμως ἐσένα, Κολέττα, καὶ τὸν θετό σου πατέρα, τὸν Βραζιλιανὸ αὐτὸ ποῦ φαίνεται τόσο καλός, τόσο δυνατός, καὶ θὰ ἔχῃ βέβαια ἐπιρροή. Ἂν μποροῦσες νὰ τὸν κάμῃς νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ μένα, θὰ μ' ἔσωζες. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι μοῦ κοστίζει ποῦ ζητῶ ἀπὸ σὲ αὐτὴ τὴ χάρι. Γιὰ λόγους, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τοὺς ἐξηγήσω, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω. Δὲν εἶχα ὅμως ἄλλον ἀπὸ σένα, δὲν ἔχω ἄλλη ἐλπίδα σωτηρίας. Γι' αὐτὸ τὸ κάνω.

«Ἀλλὰ τί δύσκολο ποῦ ἦταν!.. Ἐπὶ τέλους, ἕνας νοσοκόμος μ' ἐλυπήθηκε, μοῦ ἔδωσε χαρτὶ καὶ πέννα, καὶ μοῦ ὡρκίσθηκε ὅτι θὰ ρίξῃ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο.

«Θὰ τὸ κάμῃ ἀρά γε;

«Ἄχ, Θεέ μου, πῶς θὰ περιμένω, πῶς θὰ μετρῶ τὴς ἡμέρες, τὴς ὧρες, τὰ λεπτά... Κολέττα, σὲ ἱκετεύω, σ' ἐξορκίζω, βοήθησέ με νὰ βγῶ ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ φυλακή, ὅπου αἰσθάνομαι τὸ κεφάλι μου ἕτοιμο νὰ ἐκραγῇ καὶ ὅπου κάθε μέρα κάνω ἕνα βῆμα περισσότερο πρὸς τὴν ἀληθινὴ τρέλλα... Μὲ τὸν καλὸ κ. Ἀλβαράδο, ἐλᾶτε, τρέξετε νὰ μ' ἐλευθερώσετε. Σεῖς εἶσθε ἡ μόνη μου ἐλπίδα. Ἀλλὰ κάμετε γρήγορα, μήπως φθάσετε πολὺ ἀργά.

«Ἐρρῖκος»

«Γύρισαν τρεχάλα κάτω στὴν ἄκρη».

Μόλις ἐτελείωσε τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ, τοῦ ἀκατανοήτου γράμματος, ἡ Κολέττα, χωρὶς νὰ διστάσῃ στιγμή, πετάχθηκε ὀρθὴ καί, σὲ μεγάλη ταραχή, ἐπρόσταξε ἕναν ὑπηρέτη:

— Νὰ πᾶς νὰ μοῦ φέρῃς τὸν κύριο Ἀλβαράδο!.. Μὰ γρήγορα! ἀμέσως!

Ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε τρέχοντας. Καὶ ἡ Κολέττα ἄρχισε τότε νὰ σουλατσάρῃ στὸ λόφο μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία, καὶ νὰ μιλᾷ μονάχη της.

— Τὸν δυστυχισμένο τὸν Ἐρρῖκο! ἔλεγε. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ τὸν κλείσουν σὲ Φρενοκομεῖο! Μὰ ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος, ποῦ τὸν κατατρέχει ἔτσι;.. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο!.. Ἀ, μὰ ὁ ἐχθρός του, ὁποιος κι' ἂν εἶνε, λογάριασε χωρὶς τὴν Κολέττα!.. Ξέρω ἐγὼ τί θὰ κάμω!.. Ἡσύχασε, Ρῖκο μου, ἡσύχασε!.. Θὰ ἰδῆς!..

* * *

Ὁ σενὸρ Ἀλβαράδο γύρισε ἀργὰ ἀργὰ μόλις τοῦ εἶπαν, πῶς ἡ δεσποινὶς Κολέττα τὸν ζητοῦσε βιαστικά.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; τὴ ρώτησε, πρὶν πεζέψῃ. Μὴν εἶσαι ἄρρωστη;.. Σὲ τρόμαξε κανένας;..

Χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο νἀποκριθῇ 'ς αὐτὲς τὴς ἐρωτήσεις, ἡ Κολέττα τοῦ ἔδειξε τὸ γράμμα·

— Πάρτε καὶ διαβάστε αὐτὸ ποῦ ἔλαβα πρὸ ὀλίγου!

Ὁ κτηματίας ἔβαλε τὰ γυαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Ἀλλὰ ὅσο προχωροῦσε στὸ διάβασμα, τὸ πρόσωπό του ἐσκυθρώπαζε, κι' ἀφοῦ ἐτελείωσε, εἶπε σηκώνων τοὺς ὤμους:

— Ἔ, καλά, καὶ τί θέλεις νὰ κάμω ἐγώ;.. Εἶνε βέβαια πολὺ δυσάρεστα αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν στὸ μικρό σου ξάδελφο, ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κάμω τίποτα!

Ἡ Κολέττα ἐξέσπασε σὲ κλάμματα καὶ φωνές:

— Πῶς;.. Μὰ δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν τί θέλω;.. Κρῖμα ποῦ ἐνόμιζα πῶς ἔχετε καρδιά!.. Φανήκατε τόσο καλὸς στὸ δυστυχισμένο παιδί, ποῦ ἦλθε ἐδῶ μόνο καὶ δὲν ἔχει κανένα, καὶ δὲν θέλετε νὰ πᾶτε τώρα νὰ τὸν βγάλετε ἀπὸ τὸ Φρενοκομεῖο;

— Βλέπεις λοιπόν, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ἀλβαράδο, ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγα; Ἔκαμαν πολὺ ἄσχημα νὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἔλθῃ ὁλομόναχος σὲ ξένο τόπο. Τόσο μικρὸ παιδί!.. Ἐγὼ τοῦ τῶπα στὸ βαπόρι,

ὅτι ἐδῶ θὰ τἄβρισκε μπαστούνια...

Ἀλλὰ ἡ Κολέττα ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ κι' αὐτὸ μόνο δὲν ὑπέφερε ὁ ἀγαθὸς Βραζιλιανός.

— Μὰ ἐπιτέλους, ἐφώναξε, τί μπορῶ νὰ κάμω ἐγώ, ἂν κατάφερε ὁ ἀνόητος νὰ τὸν κλείσουν γιὰ τρελλό; Κ' ἔπειτα, εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν εἶνε καὶ λιγάκι;.. Τὸ γράμματά του μοῦ φαίνεται...

Ἡ Κολέττα δὲν τὸν ἄφισε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Καὶ μὲ διπλᾶ κλάμματα τοῦ παραπονέθηκε:

— Τώρα βλέπω πόσο λίγο μ' ἀγαπᾶτε, ἀφοῦ μοῦ ἀρνῆσθε τὴν πρώτη χάρι ποῦ σᾶς ζήτησα!.. Κι' ὅμως θάταν τόσο εὔκολο γιὰ σᾶς, ποῦ εἴσθε τόσο μεγάλος, τόσο δυνατός, ποῦ ὅλοι τρέμουν μπροστά σας!.. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πᾶτε, δηλαδὴ νὰ πᾶμε μαζὶ στὸ κατάστημα ποῦ μᾶς γράφει ἐδῶ ὁ Ἐρρῖκος, καὶ νὰ πῆτε: «Ἀφῆστε γρήγορα τὸ παιδί!» Θὰ σᾶς ἀκούσουν. Κ' ἡ Κολέττα θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ τόσο πολύ, καὶ θὰ εἶνε τόσο εὐτυχισμένη!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν ἐντύπωσι στὸν Βραζιλιανό, γιατί ἡ πονηρὴ μικρούλα τὸν ἄγγιξε ἐκεῖ ποῦ τοῦ πονοῦσε: στὴν ὑπερηφάνεια, στὸ φιλότιμο. Τὴς ἐξήγησε τότε, ὅτι ὅσο κι' ἂν τὸν ἄκουγαν οἱ δοῦλοί του, οἱ ἐργάτες του, οἱ ὑπήκοοί του τελοσπάντων, δὲν ἦταν πολὺ βέβαιος, ὅτι μποροῦσε νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί του καὶ 'ς ἕνα διεύθυντὴ Φρενοκομείου. Ἐκείνη ὅμως ἐπέμενε.

— Ἀ, μπᾶ! δὲν ἔχετε δίκηο! τοῦ ἔλεγε. Ἀρκεῖ μόνο νὰ παρουσιασθῆτε καὶ νὰ πῆτε: «Θέλω τὸν Ἐρρῖκο Δαλλινό, ποῦ δὲν εἶνε καθόλου τρελλός.» Καὶ θὰ σᾶς τὸν δώσουν.

Ὁ κτηματίας ἄρχισε νὰ ὑποχωρῇ.

— Καλά, τῆς εἶπε, σκουπίζω τὰ δάκρυα, ποῦ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ ὡραῖα ματάκια· δὲν εἶπα, ὅτι δὲν θέλω νὰ πάω ἐκεῖ-πέρα, νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει· ὄχι ὅμως τώρ' ἀμέσως.

— Μὰ δὲν διαβάσατε λοιπὸν τὸ γράμμα; ἐφώναξε ἡ Κολέττα, σχεδὸν θυμωμένη. Ἂν δὲν πᾶμε νὰ τὸν ἐλευθερώσουμε τώρ' ἀμέσως, αὔριο θὰ εἶνε ἀργά. Θἄχῃ πεθάνῃ!

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ λείψω τώρα ἀπὸ ἐδῶ! διεμαρτυρήθηκε ὁ κτηματίας· μέσ' στὸν τρύγο...

— Ἔννοια σας καὶ ὁ τρύγος γίνεται καὶ χωρὶς ἐσᾶς! ἀποκρίθηκε ἡ μικρούλα. Δὲν βλέπω δὰ νὰ κάνετε καὶ καμμία σπουδαία δουλειὰ ἐδῶ—πέρα!

Ὁ Ἀλβαράδος ἐσκέφθη, ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο ψέμμα. Εἶχε πιστοὺς ἀνθρώπους καὶ μποροῦσε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴ φαζένδα λίγες ἡμέρες... Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα τὸν ἔκαμαν νὰ ὑποχωρήσῃ τὰ δάκρυα τῆς λατρευτῆς του κόρης.

— Καλά, τῆς εἶπε, θὰ πᾶμε, ἡτύχασε!

— Πότε;

— Μὰ νά... Σήμερα εἶνε Δευτέρα. Τὸ τραῖνο ποῦ περνᾷ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα, σταματᾷ αὔριο στὸ σταθμὸ τοῦ Ριμπέϊρο Πρέστο.

— Νὰ τὸ πάρωμε λοιπὸν αὔριο.

— Πολὺ καλά! Τὸ παίρνουμε αὔριο, ἀφοῦ ἐπιμένης τόσο!

Αὐτὸ ἐπερίμενε νἀκούσῃ κ' ἡ Κολέττα, γιὰ νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της καί, παρηγορημένη στὴν ἐντέλεια, νὰ τὸν γεμίσῃ φιλιὰ καὶ χάδια.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἀποζημιώθηκε μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴ θυσία του, μὲ τὴν ἐκδήλωσι τῆς παιδικῆς αὐτῆς χαρᾶς. Κ' εὐχαριστημένος ποῦ τὴν ἐπροκάλεσε, δὲν ἐσυλλογίζετο ἄλλο τίποτα, παρὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ γρηγορώτερο τὴν ἰδιοτροπία, ὅπως ἔλεγε, τῆς Κολέττας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ πυρκαϊὰ τοῦ Τατοΐου, ποῦ ἄλλοι τὴν εἴδατε μὲ τὰ μάτια σας κι' ἄλλοι τὴν ἀκούσατε μ' ὅλες τὴς λεπτομέρειες κ' ἐφρίξατε, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν ἤσθε ἀπὸ τὴν Ἀττική,—γιατ' ἡ καταστροφὴ ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἡ φήμη της ἔφθασε στὰ πέρατα,—μοῦ ἔκαμε μὲ ξεχωριστὴ ἐντύπωσι ἡ τύχη τῶν ζώων τοῦ δάσους. Τὰ κακόμοιρα· Ἤμερα καὶ ἄγρια, κατοικίδια κ' ἐλεύθερα τετράποδα καὶ πτηνά, τὰ περισσότερα ἔγειναν κάρβουνα μέσα στὴς φλόγες ποῦ τὰ περιτύλιξαν ἐξάφνα. Ἀφοῦ χάθηκαν τόσοι ἄνθρωποι, —ἀξιωματικοί, στρατιῶτες, πυροσβέστες, σωφὲρ, χωρικοί,—ἀφοῦ κι' ὁ ἴδιος ὁ λατρευτός μας Βασιλεὺς ἐκινδύνευσε νἀποκλεισθῇ 'ς ἕνα μέρος καὶ μόλις ἐσώθηκε πηδῶντας σὲ μιὰ χαράδρα ἀπὸ ὕψος πέντε μέτρων, φαντασθῆτε πιὰ ἂν εἴχαν καιρό, μέσα σ' ἐκείνη τὴ σύγχυσι καὶ τὴν παραζάλη, νὰ συλλογισθοῦν γιὰ τὰ ζῶα! Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ σωθῇ καθένας ὅπως μποροῦσε. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ σωτηρία ἦταν δύσκολη καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποῦ ἔχουν ὅπλο τὸ λογικό, κρίνετε πόσο πιὸ δύσκολη ἦταν γιὰ τὰ φτωχὰ πλάσματα, ποῦ δὲν ἔχουν παρὰ τὸ ἔνστικτο!.. Ἔτρεχαν σὰν τρελλά, γιὰ νἀποφύγουν τὴς φλόγες ποῦ ἐπλησίαζαν. Ἀλλὰ τὸ δάσος δὲν καίγουνταν μόνο 'ς ἕνα μέρος. Κ' ἔτσι ὁ δρόμος τους κλείνουνταν πάλι μπροστά, ὅπως καὶ πίσω, ἀπὸ ἕνα φλόγινο φράκτη. Ἔκαναν δεξιᾷ, ἄλλες φλόγες· ἔκαναν ἀριστερᾷ τὸ ἴδιο. Σὲ λίγο βρίσκουνταν μέσα 'ς ἕνα φλόγινο στεφάνι. Νὰ τὸ ὑπερπηδήσουν, ἀδύνατο. Κι' ἔπεφταν ἐκεῖ ἀποκαμωμένα ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ἀλαλιασμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, πνιγμένα ἀπὸ τὸν καπνό, ὡς ὅπου τὰ ἔφθανε ἡ πρώτη γλῶσσα τῆς φωτιᾶς, εὐεργετικὴ πιά, καὶ τὰ γλύτωνε ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο.

Πολλά, ἐννοεῖται, ἔπαιρναν ἐξ ὀρχῆς καλὸ δρόμο καὶ κατώρθωναν νὰ βγοῦν στ' ἀνοικτὰ πρὶν περικυκλωθοῦν. Αὐτὰ ἔφευγαν, γλύτωναν. Ἀλλὰ ἐκεῖνα ποῦ δὲν ἤβραν σωτηρία, ἦταν τὰ κακόμοιρα τὰ ζῶα τοῦ κυνηγιοῦ, τὰ κλεισμένα στὸ καθαυτὸ βασιλικὸ δάσος. Γιατὶ τὸ δάσος αὐτὸ εἶνε περιφραγμένον ἀπὸ ἕνα ψηλὸ συρματόπλεγμα. Τὰ ζῶα, κυνηγούμενα ἀπὸ τὴς φλόγες, ἔφθαναν ὡς τὰ σύρματα, προσπαθοῦσαν νὰ τὰ ὑπερπηδήσουν κι' ἔπεφταν ἐξαντλημένα ἀπὸ τὴν ἀπεγνωσμένη καὶ μάταια προσπάθεια. Ἔτσι κάηκαν ζαρκάδια, ἐλάφια, ἀγριογούρουνα, ἄλογα, ἀγελάδες, σκύλοι, λύκοι, κότες, χῆνες, πάπιες, παγώνια, λαγοί, κουνέλια, κι' ὅ,τι τριχωτὸ ἢ πτερωτὸ εἶχε τὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο δάσος. Ἔγειναν ἑκατόμβες κι' ἀπὸ αὐτά, ὅπως κι' ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἡ φωτιὰ δὲν ἄφισε παρ' ἀποκαΐδια.

Τὰ μόν' ἀπὸ τὰ ζωντανὰ τοῦ δάπους, ποῦ γλύτωσαν ὅλα, ἦταν ὅσα εἶχαν πτερὰ δυνατὰ καὶ μποροῦσαν νὰ πετοῦν ψηλὰ στὸν ἀέρα... Ἀλλὰ κι' αὐτὰ ἔφυγαν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς δυστυχισμένα. Γιατὶ δὲν εἶχαν πιὰ φωλιὰ νὰ γυρίσουν, οὔτε αὐγὰ νὰ ζεστάνουν, οὔτε παιδάκια νὰ μεγαλώσουν. Εἶχαν καῇ ὅλα ἐπάνω στὰ δένδρα τοῦ γενεθλίου δάσους. Τὸ βράδυ τῆς τραγικῆς ἡμέρας, στὴς ἀψηλὲς λεῦκες ποῦ εἶνε γύρω στὸ παλάτι τῆς βασίλισσας Ὄλγας, μαζεύθηκαν ὅλ' αὐτὰ τὰ λογῆς-λογῆς ξεσπιτωμένα καὶ ξεκληρισμένα πουλιά, κι' ἄρχισαν ἕνα παράπονο, ἕνα μοιρολόϊ, ἕνα θρῆνο, ποῦ ὅσοι βρέθηκαν ἐκεῖ νὰ τὸν ἀκούσουν, λένε ὅτι δὲν ἄκουσαν στὴ ζωή τους σπαρακτικώτερό. Τοὺς φάνηκε, ὅτι τὰ ἔρημα ἐκεῖνα πουλιὰ δὲν ἔκλαιγαν μόνο γιὰ τὴς φωλιές τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλα τὰ δένδρα, καὶ γιὰ ὅλα τὰ ζωντανά, καὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ κάηκαν,—γιὰ ὅλη τὴ συμφορὰ ποῦ πλάκωσε τὸν ἀπέραντο ἐκεῖνο πράσινο Παράδεισο, καὶ τὸν ἔκαμε σὲ λίγες ὧρες Κόλασι μαύρη καὶ σιωπηλή!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

— Ναί, ἀπεκρίθη ἀμέσως. Θὰ εἶνε βέβαια κάποιου πλουσίου ξένου, ποῦ πάει νὰ μείνη στὴ Νίτσα ἢ στὸ Μόντε-Κάρλο.

Τὸ πλοῖον τωόντι, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶχε διεύθυνσιν βορειοανατολικήν, ἡ ὁποία ἐμαρτύρει ὅτι ἤρχετο ἀπὸ τάνοικτὰ καὶ ἐσκόπευε νὰ προσεγγίσῃ εἰς κάποιον λιμένα τῆς ἀκτῆς.

'Αλλ' ἔξαφνα, ἀποτόμως, ἤλλαξε διεύθυνσιν κ' ἐστράφη ὁλοσβιόλου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστέκοντο οἱ θεαταί. 'Αλλ' ἐπειδὴ εὑρίσκετο ἀκόμη πολὺ μακρὰν καὶ τὸ σκάφος ἐφαίνετο τώρα ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, μόλις ἦτο ὁρατόν. Δὲν διεκρίνετο πλέον παρὰ ὁ κανόνις του, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ νὰ πλώνεται ὁριζοντίως ὅπως πρίν, ἀνέβαινε καθέτως πρὸς τὸν οὐρανὸν εἰς τολύπας πυκνὰς καὶ μαύρας.

— Μπᾶ! ἔκαμεν ὁ Ρασκασσᾶς, θἄλεγε κανένας πῶς αὐτὸ τὸ γιὼτ ἔρχεται ἐδῶ!

— 'Αλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Τώνης. Μὰ ποῦ θέλουν νὰ ράξουν; Στὸ Σαὶν-Τροπὲζ ὄχι βέβαια, γιατὶ ἔπρεπε νὰ στρίψουν δεξιᾷ. Στὸ Σαὶν-Ραφαὲλ οὔτε, γιατὶ τότε δὲν πᾶνε καλά.

— Ἔχεις δίκηο, εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς. Ὅπως πᾶνε, θὰ σκοπεύουν νὰ ράξουν ἐδῶ, στὸ Σαὶν-Μαξίμ.

Ἡ θαλαμηγὸς ἔπλεε τωόντι πρὸς τὰ ἐκεῖ μὲ ὅλην της τὴν ταχύτητα. Τώρα διεκρίνοντο καθαρὰ καὶ τὸ σκάφος καὶ ἡ ἐξάρτυσις.

Τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦ πλοίου ἦτο ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμον, κοντόχονδρον, σχεδὸν στρογγυλόν. Καὶ εἰς τὸ κατάστρωμά, του δὲν ἐφαίνοντο παρὰ τὰ ἐλάχιστα τἀπολύτως ἀναγκαῖα ἐκεῖνα πράγματα, ποῦ ἔχουν τὰ ἰδιόκτητα πλοῖα τῶν πλουσίων περιηγητῶν, (τῶν τουρίστ), ἀπηλλαγμένα παντὸς φόρτου καὶ διὰ τοῦτο ἰδιαιτέρως κομψά.

«Ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ υἱός του ἠτοιμάσθησαν νὰ κάμουν σ ι γ ι ά λ α...» (Σελ. 256, στ. 5'.)

Τοιαῦται λεπτομέρειαι θὰ διέφευγον τὸν καθένα. Ὁ Ρασκασσᾶς ὅμως καὶ ὁ υἱός του, ὡς ἀληθινοὶ θαλασσινοὶ ποῦ ἦσαν, τας παρετήρησαν.

Ἐν τούτοις ἡ θαλαμηγός, ἡ ὁποία θὰ ἔπλεε μὲ μεγάλην ταχύτητα, διότι ἐμεγάλωνε πολὺ γρήγορα, δὲν ἀπεῖχε τώρα ἀπὸ τὴν ἀκτήν, παρὰ διακόσια ὡς τριακόσια μέτρα.

—Μπᾶ! ἐρώναξεν ἔξαφνα ὁ Τώνης. Μὰ εἶνε τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ποῦ θέλουν νὰ ράξουν; Δὲν ξέρουν λοιπόν, ὅτι μόνον μικρὰ φαροκάϊκα μποροῦν νὰ πλησιάσουν ἐδῶ; Καλέ, θὰ γίνουν κομμάτια στοὺς βράχους μας!

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς, ὅτι δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται!

Πατέρας καὶ υἱὸς ἀνέβησαν τότε εἰς ἕνα ὑψηλὸν βράχον καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ κάμουν σ ι γ ι ά λ α, διὰ νὰ δείξουν εἰς τοὺς τρελλοὺς ἐκείνους τὸν κίνδυνον, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν τὴν θαλαμηγὸν ἀκίνητον.

—Δόξα σοι ὁ Θεός! ἐφώναξε ὁ Τώνης ἥσυχος· σταμάτησαν καὶ ἀγκυροβόλησαν.

—Ναί, εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, φτηνὰ τὴ γλύτωσαν, γιατί ἐκεῖ-πέρα δὲν εἶνε οὔτε εἴκοσι μέτρα τὸ νερὸ· λίγο ἀκόμη νὰ προχωροῦσαν, θὰ ἐκάθιζαν.

Συγχρόνως ὅμως ἐνόησαν καὶ οἱ δύο, ὅτι ἡ θαλαμηγὸς δὲν εἶχε πλησιάσει τόσον τὴν ἀκτὴν κατὰ λάθος, ὅπως ἐνόμισαν εἰς τὴν ἀρχήν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἔκαμεν ἑκουσίως· καὶ ἀπὸ σκοποῦ.

Τωόντι, μία μικρὰ αὐτοκίνητος ἄκατος τὴν ὁποίαν ὁ Τώνης, χάριν συντομίας, ἔλεγεν α ὐ τ ά κ α τ ο ν,—κατὰ τὸ ἀ τ μ ά κ α τ ο ς, — ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ διηυθύνετο καὶ αὐτὴ πρὸς τὴν ἀκτήν. Ἠκούετο πολὺ καλὰ τώρα ὁ κρότος τῆς μηχανῆς της, ποῦ ἀντηχοῦσεν εἰς τὴν σιγαλιάν.

Ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ υἱός του τὴν παρηκολούθησαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐλίγας στιγμάς, καὶ κατόπιν, ἅμα δὲν ἀπεῖχε πλέον παρὰ ὀλίγα μέτρα, κατέβηκαν ἀπὸ τὸν βράχον, διὰ νὰ προϋπαντήσουν τοὺς ἐρχομένους ταξειδιώτας.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, καὶ χωρὶς νὰ τὸ δικαιολογῇ ἀκόμη τίποτε,

«Ἡ μικρὰ εἶχεν ἀγκαλιάσει μὲ τὰ χεράκια της τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγνώστου...» (Σελ. 257, στ. α'.)

ὁ Τώνης εἶχε τὸ προαίσθημα, ὅτι κάτι σοβαρόν, σπουδαῖον, ἔμελλε νὰ συμβῇ.

«Ποιος ξέρει, ἐσυλλογίσθη, μήπως ἐπιστρέφει ὁ προχθεσινὸς κύριος...»

Καὶ ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἐκαρφώθη εἰς τὸν νοῦν τόσον βαθειά, ὥστε κάθε ἄλλη ὑπόθεσις τοῦ ἔγεινεν ἀμέσως ἀνυπόφορη...

Ἐ, ὁ Τώνης δὲν εἶχεν ἄδικον νὰ ἐμπιστεύεται τόσον πολὺ τὸ προαίσθημά του!

Τωόντι, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ πατέρας του καὶ αὐτὸς ἔφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, ἀπὸ ἕνα δρόμον, ὁ ὁποῖος ἐκατηφόριζεν ἐλαφρὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἡ α ὐ τ ά κ α τ ο ς προσήγγισε καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ πλοιάριον, ὁ Τώνης ἀνεγνώρισε... ποῖον; Τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν μανδύαν, τὸν ξένον τοῦ αὐτοκινήτου!

Δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταπνίξῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ ἔδραξε πυρετωδῶς τὸ χέρι τοῦ πατέρα του.

Ἐν τῷ μεταξύ, δύο ναῦται τῆς θαλαμηγοῦ εἶχαν ἀποβιβασθῇ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ προσεπάθουν νὰ προσδέσουν τὴν ἄκατον. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο τόσον εὔκολον, διότι τὸ ἔλαφρὸν σκαφίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπλησίαζε καὶ ἀπεμακρύνετο ἐναλλάξ, ἐχόρευεν ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς κάρφος ἀχύρου.

Ἐν τούτοις οἱ δύο ναῦται κατώρθωσαν μετ' ὀλίγον νὰ τὸ σταματήσουν, καὶ τότε μόνον ἠμπόρεσε νὰ ἀποβιβασθῇ καὶ ὁ μυστηριώδης ξένος, κρατῶν εἰς τὴν ἀγκαλιάν του ἓν ὡραῖον κοριτσάκι πέντε-ἓξ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὁ Τώνης καὶ ὁ πατέρας του δὲν εἶχαν παρατηρήσει προτήτερα. Ἡ μικρά, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται, ἡ θέα τῆς θαλάσσης ἐτρόμαζε, εἶχεν ἀγκαλίασῃ μὲ τὰ χεράκια της σφικτὰ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀγνώστου κυρίου κ' ἐξεφώνιζε διαρκῶς, σπαραχτικῶς, ἐκδηλοῦσα οὕτω τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος τὴν κατεῖχε.

Δὲν ἔπαυσε νὰ φωνάζῃ παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἐκράτει, τὴν ἀπέθεσε χάμω, εἰς τὴν ἄμμον τῆς παραλίας, ὑγρὰν ἀκόμη ἀπὸ τὰς θωπείας τοῦ κύματος.

Ὁ μυστηριώδης ταξειδιώτης ἐκῆρε τότε ἀπὸ τὸ χέρι τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, φοβισμένον ἀκόμη, ἐγαντζώνετο ἐπάνω του, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν Ρασκασσᾶν καὶ τὸν υἱόν του, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο ἐκεῖ, καρφωμένοι ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν των.

Ὁ Τώνης ὅμως ἀκτινοβολοῦσε καὶ

ἀπὸ χαράν. Δὲν ἦτο, τωόντι ὁλοφάνερον, ὅτι ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ξένος ἐπανήρχετο τώρα μὲ τὴν θαλαμηγόν, διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις ποῦ ἔδωσεν εἰς τὸν ψαρᾶν, ὅταν πρωτοῆλθε μὲ τὸ αὐτοκίνητον;

Ἄλλως τε, αἱ πρῶται λέξεις ποῦ ἐπρόφερε, μετέβαλλαν ἀμέσως εἰς βεβαιότητα τὸ ἐνδόμυχον προαίσθημα τοῦ Τώνη.

— Ἐλᾶτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρασκασσᾶ, εἶπεν ἀποτεινόμενος ποὸς τὸν γέροντα ψαρᾶν. Βλέπετε ὅτι δὲν σᾶς ἐλησμόνησα!

Καὶ ἐπειδὴ ὁ ψαρᾶς, μὴ εὑρίσκων λέξιν νὰ ποκριθῇ, ἔστρεφε μηχανικῶς εἰς τὰ χέρια του τὸ κασκέττον ποῦ εἶχε βγάλῃ, ὁ ξένος ἐξηκολούθησεν εἰς τὸν ἴδιον ἐνθαρρυντικὸν τόνον:

—Ἐλᾶτε λοιπόν! μὴν τὰ χάνετε!.. Μὰ γιατὶ τρέμετε ἔτσι;.. Σᾶς κάνω φόβο;

Ὁ πτωχὸς Ρασκασσᾶς, ἂν καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ συνέλθῃ, ἐξηκολούθει νὰ κυτταζῇ σαστισμένος τὸν ἄγνωστον, ὄχι διότι τοῦ ἔκαμνε φόβον, ὅπως ὑπέθεσεν αὐτός, ἀλλὰ διότι προηγηθάνετο τώρα καὶ ὁ ψαρᾶς ὁ ἴδιος, ὅτι κάτι πολὺ σπουδαῖον θὰ ἤκουεν ἐντὸς ὀλίγου, κάτι ποῦ θὰ εἶχε μεγάλην σημασίαν διὰ τὸ μέλλον αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του...

Συνῆλθε μόνον, ὅταν ὁ ξένος τῶ ἔτεινεν ἀφελῶς κ' ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα.

— Θὰ ἐνομίσατε, τὴν ἄλλη φορά, ἐξηκολούθησεν αὐτός, ὅτι μιλοῦσα ἔτσι στὸν ἀέρα, ὅταν σᾶς ἔλεγα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πελπίζεσθε. Ἀλλὰ βεβαιωθῆτε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς ἔδιδα ποτὲ αὐτὴ τὴ συμβουλή, ἂν δὲν τὴ συλλογιζόμουν πρῶτα καλά, ἂν δὲν ἐζύγιζα τὰ λόγια μου· καὶ ἀπόδειξις, ὅτι ξανάρχομαι σήμερα γιὰ νὰ σᾶς πῶ: κύριε Ρασκασσᾶ, ἐκάματε τὴν τύχη σας!

— Τὴν τύχη μου! ἐφώναξεν ὁ Ρασκασσᾶς, διὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ λέξις ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν χιμαιρική.

— Ἀκριβῶς! ὑπέλαβεν ὁ ξένος.

Καὶ δείχνων τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁποῖον, φοβισμένον πάντοτε, τοὺς ἐκύτταζε μὲ δακρυσμένα μάτια, ἐξηκολούθησε:

—Σᾶς φέρω τὴν εὐτυχία. Καὶ ἡ εὐτυχία σας εἶνε αὐτὸ τὸ κοριτσάκι ποῦ βλέπετε!

Τόσον ὁ Ρασκασσᾶς, ὅσον καὶ ὁ Τώνης, ἀκούσαντες α ὐ τ ὰ ς τὰς λέξεις, ἐξεπλάγησαν τόσον, ὥστε ἔμειναν ἄναυδοι. Ἐστράφησαν μόνον ἐξ ἐνστίκτου κ' ἐκύτταξαν τὸ κοριτσάκι, τὸ ὁ ποῖ ον τοὺς ἐφάνη ὡραιότατον μὲ τὰ μεγάλα κυανᾶ ὡς μυόσωτα μάτια του καὶ τὰς μακρυὰς χρυσὰς μπούκλες, ποῦ ἔπιπταν εἰς τοὺς ὤμους του. Τί χαριτωμένο, ἀλήθεια, κοριτσάκι! «Ἕνα κουφετάκι!» ἐσυλλογίσθη ὁ Τώνης.

«Ἐλᾶτε λοιπόν, καλέ μου κύριε Ρασκασσᾶ, μὴν τὰ χάνετε!» (Σελ. 257, στ. α'.)

Ὁ ἄγνωστος τοὺς ἔδειξε τότε τὸν πλησιέστερον βράχον καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἂς καθήσωμε καὶ ἂς ὁμιλήσωμε μὲ τὴν ἡσυχία μας.

Μὲ μεγάλην περιέργειαν, νὰκούσουν τί θὰ τοὺς ἔλεγεν, ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ υἱός του ἠκολούθησαν τὸν ἄγνωστον, ὁ ὁ ποῖος εἶχε καθήσῃ εἰς τὸν βράχον, ἐνῷ ἡ μικροῦλα ἐκάθητο κατάχαμα στὴν ἄμμο.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ**

ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

Κουράστηκα! Ὁ ἀνήφορος
τραχὺς κι' ἄγκαθερὸ
τὸ μονοπάτι... Δόστε μου
ἴσκιο νὰ ξαποστάσω!
Λυώνω... Φουγμένη ἡ γλῶσσά μου,
τὸ στόμα μου ξερό·
Λίγο νερό, νὰ πιῶ, νὰ ξεδιψάσω!..

Νυστάζω. Μὲς 'στὰ μάτια μου
κύκλοι θαμβοὶ γυρνοῦν.
—Σ' ἕνα δεμάτι σάχνα ἐδῶ
μπορεῖ κανεὶς νὰ γείρῃ;
Κοντά μου ἀλαφροφτέρουγες
πνοὲς γοργοπεργοῦν,
Τὸ κλῆμα εὐωδιαστὸ χυμᾷ 'στὸ πραθύρι..

Μέλι τὸ κρίθινο ψωμί.
Σὰν πουπουλένιο τὸ σκαμνί.
Καὶ τὸ νερό! Νὰ πιῇς καλὰ
νὰ μὴν ξαναδιψάσῃς.
Ὁ ὕπνος γλυκός. Μοσχοβολᾷ
ἡ ἀχύρινη στρωμνή...
Πρέπει νὰ κουραστῇς πολύ, ἂν θὲς νὰ ξα-
[πόστάσῃς!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

["Ἴδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

ΑΑ	ΠΑ	ΑΑ	ΝΑ
ΚΕ	ΡΟΣ	ΣΠΑ	ΦΑ
	ΜΠΑΡ	ΜΠΟΥ	
ΓΡΙ	ΑΟΣ	ΡΕΓ	ΝΙ
ΔΑ	ΓΑ	ΣΥ	ΜΙ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ἰχθύων κοινῶν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.

β'. Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσαυγῆς

Ὄχι μόνη, ναί! Ἄνοιξις Θέρος Φθινόπωρον Χειμὼν τ' οὐαί
Μία—τὰς τ' οὖς

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Hieroglyphique

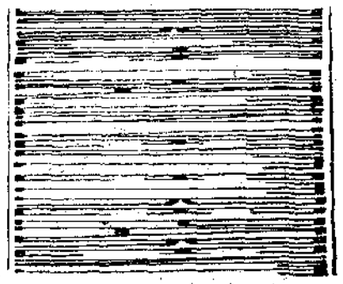

Λύσεις τοῦ 30οῦ φύλλου

α) Θουκυδίδης, Εὐριπίδης, Ἡρόδοτος. —β'.) Ἀνυπομόνως περιμένω τὴν Διάπλασιν.

Ἴδε τὸν Ὁδηγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΙΛΙΑ

Ὅλοι ἐσεῖς, ὅσοι δὲν ἔχετε ἀκόμη εὑρῇ τὸν ἀληθινὸ φίλο, ὅσοι αἰσθάνεσθε τὴν ἀνάγκην του καὶ τὸν ζητεῖτε νύχτα-μέρα, ρίξτε μιὰ ματιὰ καὶ σ' αὐτὲς τὲς γραμμές, ποῦ ἴσως θὰ σᾶς βοηθήσουν.

⁂

Ζητεῖτε φίλο; μὴν τὸ δείχνετε. Θὰ σᾶς καταλάβουν οἱ ἀπατεῶνες καὶ οἱ ὑποκριταὶ καὶ θὰ προσπαθήσουν νὰ σᾶς γελάσουν, γιὰ νὰ κερδίσουν ἀπὸ σᾶς ὅ,τι μποροῦν..

⁂

Στενέψετε ὅσο μπορεῖτε τὸν κύκλο τῆς ἐρεύνης σας: ὁ φίλος σας πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν ἴδια ἡλικία, τὲς ἴδιες γνώσεις, τὴν ἴδια κοινωνικὴ θέσι μὲ σᾶς. Νομίζω ὅτι καὶ 'στὸ ἀνάστημα δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεγάλη διαφορά.

⁂

Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ ἔχετε καὶ τὸν ἴδιο χαρακτῆρα. Κάθε ἄλλο. Ἂν εἶσθε νευρικός, ὁ φίλος σας πρέπει νὰ εἶνε ψύχραιμος. Ἂν εἶσθε μελαγχολικός, ὁ φίλος σας πρέπει νὰ εἶνε εὔθυμος. Ἂν εἶσθε ἀπαισιόδοξος, ὁ φίλος σας πρέπει νὰ σᾶς δίνῃ τὴν ἐλπίδα.

⁂

Ἡ φιλία εἶνε ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ποῦ δὲν μοιράζονται. Ἔχετε πολλοὺς γνωρίμους, ἀλλὰ μόνον ἕνα φίλο.

⁂

Ἡ φιλία εἶνε κάτι ἀταραίτητο, προπάντων γιὰ τὴ νεότητα. Πιάνει ἕνα μεγάλο μέρος τῆς καρδιᾶς, ποῦ θὰ ἐκινδύνευε νὰ κυριευθῇ ἀπὸ βλάβερὰ πάθη.

⁂

Μὴν ἀγαπᾶτε τὸ φόλο σας γιὰ τὴν εὐχάριστη συντροφιά του, οὔτε γιὰ τὰ ἀστεῖα του, οὔτε γιὰ τὴν ἀνοιχτή του τσέπη: ἀγαπᾶτε τον γιὰ τὴν καρδιά του.

⁂

Δυσπιστῆτε στοὺς πολὺ διαχυτικούς: Ἡ φιλία των θὰ σβύσῃ μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα ποῦ ἄναψε. Δυσπιστῆτε στοὺς πολὺ ἐπιφυλακτικούς: Γι' αὐτοὺς ἡ φιλία εἶνε μαθηματικὸς ὑπολογισμός.

⁂

Εἶπα πῶς ὁ φίλος σας πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἴδια χρόνια μὲ σᾶς, γιατί ἡ κάθε ἡλικία ἔχει τὰς βλέψεις της καὶ τὰ ἰδανικά της, ποῦ μιὰ ἄλλη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὰ καταλάβῃ.

⁂

Εἶπα πῶς ὁ φίλος σας πρέπει νὰ ἔχῃ τὲς ἴδιες γνώσεις μὲ σᾶς, γιατί δὲν πρέπει νὰ περνᾷ ζήτημα ποῦ νὰ μὴ μπορεῖτε νὰ τὸ συζητήσετε ἐλεύθερα μ' αὐτόν.

⁂

Εἶπα πῶς ὁ φίλος σας πρέπει νὰ εἶνε τῆς τάξεώς σας, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε ποτὲ φόβο πῶς σὲ μιὰ στιγμὴ ἐξάψεως θὰ τοῦ δείξετε τὴν ὑπεροχή σας, οὔτε νὰ τρέμετε, ἂν εἴσθε σεῖς ὁ κατώτερος, μήπως ξεχάσετε καμμιὰ ὥρα τὴ θέσι σας.

⁂

Εἶπα πῶς ὁ φίλος σας πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο ἀνάστημα μὲ σᾶς, γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ ἁρμονία. Καὶ ἕνας σπιθαμιαῖος κοντὰ 's ἕνα γίγαντα δὲν θὰ ἦσαν ποτὲ καλλιτεχνικὸ μοντέλο γιὰ τὴν ὑπέροχη εἰκόνα τῆς Φιλίας.

⁂

Ἡ λυδία λίθος τοῦ φίλου δὲν εἶνε μόνον ἡ χρηματικὴ ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχικὴ στενοχώρια. Ὁ ἐπιπόλαιος θὰ βαρεθῇ νὰ σᾶς παρηγορήσῃ. Ὁ ἀληθινὸς φίλος δὲν θὰ τὸ θεωρήσῃ ἁπλῶς καθῆκον, ἀλλὰ θὰ εὐχαριστηθῇ γιὰ τὴν εὐκαιρία ποῦ τοῦ δίδεται νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ

Γυρίζαμε ἀπὸ μακρινὸ περίπατο μὲ δυὸ μου φίλες. Στὰ χέρια κρατούσαμε ἀπὸ ἕνα μπουκέτο σχεδὸν ὁμοιόμορφο, ἀπὸ λουλουδάκια τοῦ ἀγροῦ, παπρέττες, ἴριδες, καὶ κάτι ἄλλα μπλὲ ἀνθάκια ποῦ εὐωδιάζουν πολύ.

Ἐνῶ καὶ τὰ τρία μπουκέτα ἦταν σχεδὸν ὅμοια, κάθε μιὰ εἶχε διαφορετικὴν ἰδέα διὰ τὸ ἰδικόν της.

Τοῦ ἰδικοῦ μου μοῦ φαίνονταν ὅτι κάτι τοῦ λείπει, γι' αὐτὸ ἄφησα τὴς φίλες μου καὶ τράβηξα ψηλὰ σ' ἕναν ἀνήφορο, ὅπου εἶδα μερικὰ πεῦκα, ἔκοψα μὲ ἀρκετὸν κόπον τὸ πλέον ὑψηλὰ καὶ φουντωτὰ κλαριὰ καὶ ἔτσι ἐστόλισα τὸ μπουκέτο μου μιὰ χαρά, ἐνθουσιασμένη δέ, ἔτρεξα νὰ φθάσω τὰς φίλας μου. Ἡ μία ἀπὸ αὐτὰς εἶχε φύγει συγχρόνως μὲ ἐμὲ διὰ νὰ εὕρῃ κατάλληλον πρασινάδαν, φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν θὰ εὗρε τῆς ὀρέξεώς της, διότι ἐπέστρεψε πολὺ θυμωμένη μὲ τὸν ἑαυτό της.

Ἡ ἄλλη φίλη μου, ἡ λογικωτέρα ἴσως, εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της καὶ ἀπὸ τὸ γοῦστο της ἐκάθητο κάτω ἀπὸ ἕνα καταπράσινο δένδρο καὶ μᾶς ἐπερίμενε χαμογελῶσα...

Εἰς τὴν ζωὴν συμβαίνει νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς νὰ βελτιώσῃ τὸν ἑαυτόν του, καὶ μὲ ἀρετὴν προσοχὴν καὶ θέλησιν νὰ τὸ κατορθώνῃ. Ἄλλος νὰ καταβάλλῃ τὸν ἴδιον κόπον καὶ ὅμως νὰ νομίζῃ ὅτι τίποτε δὲν κάνει. Καὶ ἄλλος νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ μὴν ζητῇ ἀλλαγὲς καὶ βελτιώσεις. Ἡ τελευταία περίπτωσις εἶνε ἡ πλέον συνήθης καὶ κοινὴ ἀμφιβάλλω ὅμως ἂν εἶνε καὶ ἡ πλέον λογική.

Νησιωτοπούλα

Η ΜΕΡΟΠΙΕΣ

Ὅταν ἤμην στὸ σχολεῖον, εἶχα μίαν συμμαθήτριαν, ποῦ τὴν ἔλεγαν Μερόπην. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο κάπως παράξενη, ἐμεῖς, τί κακές! τὴν πειράζαμε αἰωνίως, καὶ τὴν λέγαμε Μεροπιά.

Πέρασαν τὰ χρόνια τοῦ σχολείου καὶ εἶχα χάσει ἐντελῶς τὴν πρώην συμμαθήτριάν μου, ὅταν ἕνα βράδυ στὸν Κινηματογράφον τὴν ἀντικρύζω σ' ἕνα θεωρεῖον ἀπέναντι στὸ δικό μας. Ἀλλό—ὦ θαῦμα!—ἀντὶ μιᾶς, εἶχα ἐμπρός μου δυὸ Μεροπιές! Τὸ ἴδιον ἀνάστημα, τὸ ἴδιον πρόσωπον, τὸ ἴδιον ὕφος... καὶ τὰ ἴδια φορέματα. Μὴν ἦτο ὀπτασία; Ἔτριβα τὰ μάτια μου ἐκπληκτη. Μὰ ὄχι! Θηλήθηκά τότε μίαν δίδυμην ἀδελφήν της, διὰ τὴν ὁποίαν κάποτε μᾶς εἶχεν ὁμιλήσει. Πῶς νὰ μάθω ὅμως πιὰ ἀπὸ τὴς δυὸ ἦτο ἡ συμμαθήτριά μου, ἡ ἀληθινὴ Μεροπιά; Ἤλπιζα ὅτι ἕνα νεῦμα, κάτι ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐπρόδιδε. Τίποτε! καὶ αἱ δύο ἦσαν ἀπησχολημέναι Κὲ τὸ ρριπίδι των καὶ μὲ ἕνα βραχιόλι, τὸ ὁποῖον ἐχάιδευαν διαρκῶς.

Μοῦ κατέντησε ψύχωσις! Ποιὰ ἦτο ἐπὶ τέλους ἡ Μεροπιά; Οὔτε παρακολουθοῦσα πιὰ τὸ δρᾶμα τοῦ Κινηματογράφου. Ὁ νοῦς μου καὶ τὰ μάτια μου ἐκεῖ. Αἴφνης, σ' ἕνα ἀντράκι, τὰ βλέμματά μας διεσταυρώθησαν· ἡ μία ἐκύτταζε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐμάνθανα. Κάμνω ἕνα νεῦμα ἀναγνωρίσεως, χαιρετῶ φιλικώτατα καὶ περμένω... Στρέφεται τότε καὶ ἡ ἄλλη πρὸς τὸ μέρος μου... Ποιὰ ἀπὸ τὴς δυὸ θὰ μὲ ἀνεγνώριζε; Ἔ, λοιπόν! Καὶ ἡ δυὸ μοῦ χαμογελοῦν, καὶ ἡ δυὸ ἀπαντοῦν συγχρόνως στὸν χαιρετισμόν μου!..

Λοξασμένος Ρῆγος

ΤΟ ΠΤΩΧΟ

Σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου. ἐκεῖ - πέρα,
Ἕνα παιδάκι στέκεται μικρό,
Στὸ χέρι του κρατεῖ λίγο ψωμάκι
Καὶ μὲ κυττάζει μὲ χαμόγελο πικρό.

Ἐστάθηκα. Κι' ἐκεῖνο τὸ καϊμένο
Ἄπλωσε τὸ χεράκι του δειλά
Καὶ μὲ τὰ μάτια δάκρυα γεμάτα
—«Ἐλεημοσύνη κάνε!»—λέγει σιγαλά

Τοῦ ἔδωσα μικρὴ ἐλεημοσύνη
Κι' ἐπῆγα δύο βήματα μακρυά,
Νὰ δῶ ἀπ' ὅλου; τοὺς διαβάτες πόσοι
Εἰς τὸ φτωχὸ θὰ ρίξουν εὐσπλαγχνη ματιά.

Πολλοὶ περνοῦν, "ὑψιοι καὶ κυρίες
Μικρὰ παιδιὰ ποῦ τρέχουν καὶ γελοῦν...
Κ' νεῖς ὅμως σ' ἐκεῖνο τὸ καϊμένο
Δὲν δίνει προσοχή,—βιαστικὰ περνοῦν.

Καὶ τὸ φτωχὸ θλιμμένο τοὺς κυττάζει
Σὰν νὰ τοὺς λέγει: «Ἄνθρωποι κακοί,
Εἶνε πικρὸ τὸ χέρι σου γ' ἁπλώνῃς
Τί ὅμως σᾶς κοστίζει νἄσθε σεῖς καλοί;»

Σκεπτόμουνα τοῦ κόσμου τὴν κακία
Καὶ τὴν σκληρὴ τ' ἀνθρώπου τὴν καρδιά
Ὅταν τοῦ δρόμου τὴν γωνία στρίφει
Μία γρηοῦλα ποῦ κρατᾷ δύο παιδιά,

Σιγὰ - σιγὰ τὸν δρόμο κατεβαίνει
Καὶ στὰ μικρὰ μ' ἀγάπη ὁμιλεῖ,
Μὰ μόλις τὸ φτωχὸ παιδάκι βλέπει,
Κρυφὰ τοῦ δίνει κάτι τι καὶ τὸ φιλεῖ.

Ἀλήθεια ὅμως, πῶς ἡ εὐσπλαγχνία
Εἰς τοῦ φτωχοῦ φωλιάζει τὴν ψυχή,
Κ' ὁ πλούσιος ἀδιάφορος περνάει
Ἀπὸ τὰ πλάσματα αὐτὰ τὰ δυστυχῆ;

Πατρὶς τῶν Ἡρώων.

«ΜΕΤΡΑ ΔΕΚΑ»

Ὁ Γιαννάκης εἶχε λάβῃ ὡς δῶρον ἀπὸ τὴν θεῖαν του ἕνα καινούργιο φτυαράκι, μαζὶ μὲ ἕνα κουτάκι μὲ σπόρους. Ὁ Γιαννάκης μόλις τὸ ἔλαβε, ἐπῆγε ἔξω εἰς τὸ κηπαράκι του, καὶ ἄρχισε νὰ σκάπτῃ.

Ἡ ἀδελφή του Ἰωάννα τὸν συνώδευσε κρατοῦσα στὰ χέρια της τὸ κουτάκι μὲ τοὺς σπόρους. Ὁ Γιαννάκης ἔσκαπτε μὲ θέλησι, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο εἶχε ἕτοιμο ἕνα λάκκο, ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ νὰ τοὺς δεχθῇ μέσα. Ἀλλ' ἐνῷ τὰ δύο παιδιὰ συνωμιλοῦσαν, ἔξαφνα τὸ κουτάκι μὲ τοὺς σπόρους ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἰωάννας, καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς. Τὸ κουτάκι ἄνοιξε, καὶ οἱ σπόροι διεσκορπίσθησαν ἔξω. Ὁ Γιαννάκης δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἔσκυψε καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς μαζεύῃ. Ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἐξέπληξε τὴν Ἰωάνναν, ἡ ὁποία ἤξευρε τὸν θυμώδη χαρακτῆρα του, καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἐρώτησε· «Γιατὶ δὲν μοῦ μιλεῖς, Γιαννάκη;—Περίμενε νὰ μετρήσω πρῶτα δέκα» ἀπήντησε αὐτός. «Νὰ μετρήσῃς δέκα;» εἶπε ἡ Ἰωάννα· «τί ἐννοεῖς; Γιατὶ θέλεις νὰ μετρήσῃς δέκα;» «Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ εἶπεν ὁ Γιαννάκης· «Ἡ θεία κάποτε μοῦ εἶπε, ὅτι ἅμα θυμώσω καμμιὰ φορά, νὰ μετρῶ δέκα, καὶ ὕστερα νὰ μιλῶ. Γνωρίζω ὅτι ἐφάνηκα πολλὲς φορὲς τραχὺς πρὸς σέ, Ἰωάννα καὶ θέλω νὰ διορθώσω τὸν ἑαυτό μου». «Ὦ! τί καλὸς ποῦ εἶσαι!» ἀνέκραξε ἡ Ἰωάννα· ἤτανε μεγάλη μου ἀπροσεξία ν' ἀφήσω τὸ κουτὶ μὲ τοὺς σπόρους νὰ πέσῃ». «Φθάνει πλέον» εἶπε ὁ Γιαννάκης· «ἔλα τώρα βοήθησέ με νὰ μαζέψωμε τοὺς σπόρους». Τὰ δύο παιδιὰ ἐμάζευσαν τοὺς σπόρους καὶ τοὺς ἐφύτευσαν. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄρχισαν νὰ βλαστάνουν, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν δύο παιδιῶν, καὶ ἰδίως τοῦ Γιαννάκη, διότι τοῦ ἐνεθύμιζαν τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἠδυνήθη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν συμβουλὴν τῆς θείας του, καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ τοῦ θυμοῦ του.

Κλέφτικο Βόλι

ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΕΣ

Ἡ χαρὰ εἶνε τὸ παιδὶ τῆς εὐτυχίας καὶ τὸ γέλιο τὸ παιδὶ τῆς χαρᾶς.

***

Μερικοὶ λένε, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο εὐτυχὴς ἄνθρωπος· καὶ ὅμως ὑπάρχει,—εἶνε τὸ μικρὸ παιδί. Μπορεῖ νὰ μὴ τὸ ἐννοῇ, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἄλλος λόγος.

***

Ὅταν σᾶς ἔρχεται καμμιὰ λύπη, νὰ ἐνθυμῆσθε, ὅτι ὅπως ὅλα τὰ πράγματα εἶνε πρόσκαιρα, ἔτσι κι' αὐτὸ θὰ περάσῃ. Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο φάρμακο, ἡ μόνη παρηγορία.

***

Ἡ ζωὴ μοιάζει μὲ τὸ νερὸ τοῦ αὐλακιοῦ ποῦ ἀρχίζει νὰ κυλᾷ ἀπὸ τὴν πηγή καὶ ἀφοῦ ποτίσῃ πότε ἀγκάθια καὶ πότε τριανταφυλλιές, χύνεται σὲ κανένα μεγάλο ποταμὸ καὶ χάνεται.

***

Τὰ ἔργα ἑνὸς καλοῦ συγγραφέως μοιάζουν μὲ τὲς εἰκόνες ἑνὸς καλοῦ ζωγράφου. Ἡ γλῶσσα εἶνε τὸ λογοτέχνημα εἶνε ὅπως τὰ χρώματα εἰς ἓν ἔργον ζωγραφικῆς.

Φρίξος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΚΙ' ΑΛΛΟ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον

Ἀφοῦ μὲ τοὺς ἀποκλεισμοὺς
μᾶς ἀπειλεῖ καὶ πεῖνα,
Σκεπὲ μας κι' ἄλλα... ψίχουλα,
Καλὰ εἶνε καὶ κεῖνα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

***

Ὁ Γεωργάκης, ταξειδεύων διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, στέκεται στὸ βαγόνι ὄρθιος.

—Κάθησε, τοῦ λέγουν, ὑπάρχει θέσις.

—Ἀδύνατο ἀπαντᾷ, θιάζομαι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὕμνου τῆς Ἐλευθερίας

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαῖρί σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰσθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μονοτονίαν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,,

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὡραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφοτικώτερα ἀναγνώσματα τῆς νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θέμα: Τὸ Νεροκουβάλημα

Μανθάνω, ὅτι πολλοὶ φίλοι μου ζωγραφίζουν εὔμορφα καὶ θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ κάμω κ' ἕνα Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς, διὰ νὰ δείξουν τὸ κάλαντό των.

Προκηρύσσω λοιπὸν σήμερα ἕνα...μικρόν. Θὰ μοῦ ζωγραφίσετε, ἀγαπητοί μου, τὰ πέντε ἐκεῖνα παιδάκια, ποῦ ἐκουβαλοῦσαν νερό, ὅπως σᾶς τὰ περιέγραψε ὁ κύριος Φαίδων εἰς τὴν «Ἀθηναϊκὴν Ἐπιστολὴν» τοῦ προηγουμένου φύλλου («Λειψυδρία»). Ἡ περιγραφὴ ἦτο τόσον ζωηρά, τόσον ζωντανή, ὥστε εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ εἴσατε μπροστά σας τὴν ἀλυσίδα ἐκείνην τῶν παιδιῶν, τῶν σταμνῶν καὶ τῶν κουβάδων, ποῦ ἔπιανε ὅλο τὸ πλάτος τοῦ δρόμου καὶ ἔτρεχε νὰ προφθάσῃ στὸ διψασμένο σπίτι νερό... Ἔ, αὐτὴν τὴν ὡραίαν εἰκόνα, ποῦ σᾶς τὴν ἔδειξεν ἡ περιγραφὴ τοῦ κ. Φαίδωνος, θέλω νὰ μοῦ τὴν ζωγραφίσετε, ὅπως μπορεῖτε καὶ ξέρετε. Ἂν δὲν θυμᾶστε ὅλας τὰς λεπτομερείας, ξαναδιαβάζετε τὴν Ἐπιστολήν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ὑποχρεωτικὸν εἶνε νὰ ζωγραφίσετε ἁπλῶς τὰ πέντε παιδάκια· τὴν στιγμὴν ποῦ κουβαλοῦν τὸ νερό, εἴτε κατὰ πρόσωπον, (en face), εἴτε ἀπὸ πίσω. Τίποτε ἄλλο. Ἂν θέλετε τώρα νὰ ζωγραφίσετε καὶ τὸν δρόμον, καὶ ἄλλους ἀνθρώπους νὰ τὰ κυττάζουν, καὶ κανένα σκύλον, καὶ καμμία γάταν, ἢ νὰ παραστήσετε καὶ τὴν νύκτα,—διότι νύκτα ἔγεινε αὐτὴ ἡ σκηνή,—αὐτὰ εἶνε δικός σας λογαριασμός. Οὔτε τἀπαιτῶ, οὔτε τἀποκλείω. Σᾶς συμβουλεύω μόνον νὰ πρακτικήσετε τὸ εὐκολώτερον. Διότι κ' ἐγὼ θὰ προστήσω μίαν ἁπλῆν εἰκόνα, ἀλλὰ τελείαν, ἀπὸ μίαν πολυσύνθετον, ἀλλ' ἀτελῆ.

Οἱ ἄλλοι ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἑξῆς:

1. Ἡ εἰκὼν πρέπει νὰ εἶνε εἰς ἄσπρον χαρτί, μεγέθους 14×11 ἑκατ. (ὅσον εἶνε περίπου τὸ τέταρτον μιᾶς σελίδος τῆς Διαπλάσεως,) ζωγραφισμένη μὲ μαῦρο μελάνι ἢ μὲ πολὺ μαῦρο μολύβι. Τὰ χρώματα ἀποκλείονται. Εἰς τὸ ὀπίσθιον μέρος πρέπει νὰ γραφῇ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

2. Ἡ καλλιτέρα εἰκὼν θὰ λάβῃ τὸ Α' Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Διάπλασιν. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῆς, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τοῦ Β' ἢ καὶ τοῦ Γ' Βραβείου, ὅσαι θὰ κριθοῦν ἄξιαι δημοσιεύσεως.

3. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1916, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 30 εἰς γραμματόσημον, οἱ μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 50 οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστά.

4.—Εἰκόνες διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Αὐγούστου. (Φροντίσατε νὰ φθάσουν εἰς χεῖράς μου ὄχι μόνον ἐγκαίρως, ἀλλὰ καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν. Πρὸς τοῦτο νὰ τὰς βάλετε εἰς χονδρὸν φάκελλον, τυλιγμένας εἰς ἄλλο χαρτί, ἢ μεταξὺ λεπτῶν καρτονίων.

5. Ὁ Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς ὑπάγεται εἰς τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τῶν ὁποίων ὁρίζονται τὰ Βραβεῖα καὶ αἱ ἀμοιβαὶ εἰς τὸ 5'. Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 5ην Ἰουλίου 1916.

Ο ΘΕΟΣ ΕΣΩΣΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ!

Ἀκόμη μίαν φορὰν ὁ Θεός, σώζων τὸ Ἔθνος, ἔσωσε τὸν ἔνδοξον καὶ λατρευτόν μας Βασιλέα, ὁ Ὁποῖος διέτρεξε τὸν ἔσχατον κίνδυνον κατὰ τὴν φοβερὰν πυρκαϊὰν τοῦ Τατοΐου. Ἂς ἀναπέμψωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς εὐλαβεῖς καὶ θερμάς μας εὐχαριστίας. Εἴθε πάντοτε ὁ Θεὸς νἀγαπᾷ οὕτω τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ σκέπῃ, νὰ διαφυλάττῃ τὸν μεγάλον Βασιλέα Κωνσταντῖνον, τὸ καύχημα, τὸ στέριγμα καὶ τὴν ἐλπίδα της!

Ἡ Σελὶς Συνεργασίας καὶ ὁ Μ. Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς δὲν ἀφίνουν πολὺν τόπον διὰ Ἀλληλογραφίαν. Θὰπαντήσω λοιπὸν τοῖς ὀλίγα, τὰ παλαιότερα, καὶ θἀφίσω τὰ νεώτερα γράμματα διὰ τὸ προσεχές.

Πατρὶς τῶν Ἡρώων, ἔλαβα τὴν ἀκροστιχίδα σου «Διάπλασις τῶν Παίδων» τὴν περασμένην ἑβδομάδα καὶ τὴν εἶχα φυλάξῃ, ἐλλείψει χώρου, διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω εἰς τὸ σημερινόν. Βλέπεις ὅμως ὅτι σήμερον ἔχω ἀκόμη ὀλιγώτερον χῶρον. Μόλις ἀρκεῖ διὰ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου.

Ἡ Χάρις μοῦ γράφει: «Ἔκαμα καὶ ἐγὼ ἐξετάσεις εἰς τὰ Σχολεῖόν μου. Ἐνώσαμεν τὰ ἀγόρια μου μὲ τὰ κορίτσια τῆς ἄλλης διδασκαλίσσης κ' ἐκάμαμεν μίαν ἐορτήν. Ἀγόρια μαζὶ καὶ κορίτσια ἔπαιξαν πολὺ ὡραῖα τὸ δραματάκι τοῦ κ. Χέλμη «Γιὰ τὴν Πατρίδα», καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς μαθητάς μου, ἔξοχα, τὴν κωμῳδία τοῦ κ. Φαίδωνος «Τέσσερες μπουρνέλλες».—Τὰ συγχαρητήριά μου.

Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς ὅλον τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ δὲν σ' ἐξέχασα· Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου καὶ τὸν λαμπρὸν βαθμόν. Κι' ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ δέχομαι ψευδώνυμα σχετιζόμενα μὲ τὴν πολιτικήν. Ἀλλὰ δὲν τὴν ξέρεις τὴν πολιτικομανίαν τῶν Ἑλλήνων; Μεταδίδεται καὶ στὰ παιδιά...

Ρεζενταῖ, ἀφοῦ ἡ κλίσις σου εἶνε ἐξίσου μεγάλη καὶ διὰ τὴν φιλολογίαν καὶ διὰ τὰ μαθηματικά, εἰς ὅ,τι καὶ ἂν ἐκλέξῃς θὰ εὐδοκιμήσῃς. Συμμορφώσου λοιπὸν μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατέρα σου. Εἶνε μάλιστα καὶ κάτι νέον, γιατὶ πρώτη φορὰ ἐνὸς κορίτσι γίνεται μηχανικός.

Ὁ *Βύρων*, παλαιός μου φίλος, ἀναναιώνων τὴν φιλίαν του, μοῦ γράφει: «Τελευταίως πάλι διάβασα μερικὰ σου φυλλάδια καί, μολονότι εἶμαι τώρα μεγάλος, τὰ βρῆκα πολὺ ἐνδιαφέροντα. Κρίνω ὅτι εἶσαι ἐπίσης κατάλληλος γιὰ τοὺς μικροὺς ὅσο καὶ γιὰ τοὺς μεγαλυτέρους, καὶ ἴσως μάλιστα πιὸ ὠφέλιμη γι' αὐτούς».

Νὰ λοιπόν, *Κυπριακὲ Ἀστήρ*, ποῦ σοῦ ἀπαντῶ σήμερα, ἐνῷ εἶχα τόσο λίγο τόπο. Ἀλλὰ ἦταν τυχερὸ νὰ πιάσω τὴ γράμμα σου, πρὶν ἐξαντληθῇ. Βλέπεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι; Θὰ πῶ στὸν *Ἥρωα τοῦ 1913*, ὅτι τοῦ συνι-

στεῖ; νὰ διαβάσῃ τὰ «Εἰδώλα τοῦ Ρωδῆ», γιὰ νὰ φωτισθῇ τελείως περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος.

Τὸ *Στενημαχιωτάκι* συμφωνεῖ μὲ τὴν γνώμην τοῦ *Κλέφτικου Βολιοῦ* γιὰ τὰ *Μικρὰ Μυστικά*, ἀπαντᾷ ὅμως τὰς ζητᾶς καὶ συντόμους ἀπαντήσεις: «Τί χρῶμα προτιμᾶτε;—Τὸ μαῦρο.» Αὐτό, λέγει, δὲν ἔχει καμμίαν χάριν. —Κ' ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας, ὅτι αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ ἔχουν πρῶτα εἰλικρίνειαν—ἄ, ὄχι ψέμματα!—καὶ ἔπειτα ἐξαπάτα, νοστιμάτα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Στὴν Πόλι».—«Ὁ ψαρᾶς».—«Στὸν ἥρωα Π. Α.»—«Ἔχει κερί» κτλ.—«Μιὰ δραδυὰ στὸ Παλαιὸ Φάληρο».—«Ἡ φελία».—«Ἀπὸ τὰ Μικρά μου Μυστικά».—«Πρῶτα τὸ καθῆκον».—«Προσφιλῆ ἀναγνώσματα» κτλ.—«Καλοκαῖρι στὴν Ἀθήνα».—«Τὸ λείψανο».—«Ψυχῆς γέρασμα».—Π. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

Κριτική τῆς σημερινῆς Σελίδος εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναγνούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Φρειδερίκος Αὔγουστος*, ἀ. (Φ Σ). *Βύρων*, ἀ (!!!) *Ἀήττητο Εὐζωνάκι*, ἀ (ΒΒ). *Ἔνδοξος Κάτζερ*, κ. (ΣΠ). *Γόρδιος Δεσμός*, ἀ (ΔΖ), *Παπαφλέσσας*, ἀ. (ΓΣ), *Γαλανόλευκη Σημαία*, κ. (ΜΚ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν ὁ *Κεκρυμμένος Θησαυρὸς* (0) μὲ *Στενημαχιωτάκι*.— ἡ *Ἡρωικὴ Σάμος* (0) μὲ *Ἕνα Σαμιωτόπουλο*, *Φούλαν*, *Πειραϊκὸν Διάβολον*.— ἡ *Τρικυμία* (0) μὲ *Ρεζεντᾶν*, *Μελαγχολίαν*, καὶ Κερκυραίους.—ὁ *Ἐκπορθητὴς τῆς Ἑπταλόφου* (0) μὲ *Ἑλλάδα Βενιζέλου*, *Ναυτάκι τῆς Λήμνου*, *Κατσικάκι τῶν Ψαρῶν*.—ὁ *Ἔνδοξος Κάτζερ* (0) μὲ *Γερμανόπαιδα* καὶ μὲ ὅλους τοὺς Γερμανοφίλους. —ἡ *Ἡρωικὴ Ὕδρα* (0) μὲ *Ἐγγλεζάκι*, *Τρελλὴν Νεότητα*, *Ἄνθος τῶν Λειμώνων*. — ἡ *Τρελλὴ Μελαγχολικούλα* (0) μὲ *Ἔρωτα τῆς Πατρίδος*, *Ὑπερασπιστὴν τῆς Ἐλευθερίας*, *Πειραϊκὸ Διαβολάκι*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κ. Κ. Χ.* (ἔστειλα') *Ἥρωα τῆς Ἐπαναστάσεως* (ἔστειλα') *Ἡρωικὴν Ὕδραν* (πολλὰ χαιρετίσματα') *Ἔνδοξον Κάτζερ* (ὅλα ἐλήφθησαν' ὄχι, ἀφοῦ εἶσαι κορίτσι καὶ εἶνε ἀγόρι δὲν ἐπιτρέπεται') *Ἐλπιδίκην Ρ.* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ δίπλωμα τῆς διδασκαλίσσης μὲ τὸ ἄριστα' πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου') *Φοίνικα* (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου· ὄχι, πρέπει νὰ ὑπογράφῃς καὶ μὲ τὸνομά σου') *Ἀκαταμάχητον Στρατηλάτην* (ἔλαβα, ἔχει καλῶς') *Ἀπόγονον τοῦ Καίσαρος* (ἔστειλα, σὲ συγχαίρω· εὔχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλά') *Ἐκπορθητὴν τῆς Ἑπταλόφου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, τὴν ἀγάπην σου τὴν εἶδα') *Παπάκι* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν· δὲν εἶχα ἀμφιβολίαν, ὅτι θὰ ἔπαιρνες τὸν μεγαλήτερον τῆς τάξεώς σου') *Ἀρχιζιζάνιον* (ὅλα ἐλήφθησαν, μὴν ἀνησυχῇς') *Τιάρκον* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ· ἀπαντῶ ναί καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις;') *Ἡρωικὴν Σάμον* (ὡραῖα, βλέπω, περνᾷς στὴν ἐξοχή· ναί, ἀπὸ τὸ Βαθὺ εἶνε') *Καρυάτιδα* (ἔστειλα· εὖγε διὰ τὸ ἄριστα') *Ἔρωτα τῆς Πατρίδος* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ὅσον διὰ τὸ μυθιστόρημα, εἶδες ὅτι εὑρῆκα διάδοχον τῆς «Κασσετίνας».) *Κλέφτικο Βόλι* (ὄχι, δὲν χρειάζεται ἄδεια, διότι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει σύμβασιν μὲ τὰ ξένα Κράτη') *Ἔνδοξον Ἑλλάδα* (ἔχει καλῶς') *Μικρὸν Πρόσκοπον* (ἔστειλα') *Ἀνθοσπαρμένην Χίον* (ἔστειλα') *Εὐελπιν Μακεδόνα* (ἔστειλα') *Μανιατοπούλαν* (φαντάζομαι τί ἀγωνίαν ἐδοκίμασες!) *Ι. Γ. Χιδ.* (ψευδώνυμον δικαιοῦται νὰ ἔχουν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των ἐπὶ πληρωμῇ 1 δραχμῆς· ὅστε καὶ σύ') *Χαρούμενην Καρδοῦλαν* (δὲν ἔχω εἴδησιν, οὔτε σὲ προτρέπω νὰ ἐγγραφῇς') *Ρωβύρον* (ὄχι· ἄλλο Ρωβύρος καὶ ἄλλο Ρογῆρος;) *Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα* (ὅλα διωρθωθήσαν') *Ξεπεσμένον Ἀόρδον*, *Τρελλὸν Κεφαλλωνίτην*, *Κόρην Ναυτικοῦ* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *4ην Ἰουλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Αὐγούστου.

403. Λεξίγριφος

Μ' ἕνα σύμφωνο ἂν ἑνώσῃς
Κάποια πόλι τῆς Γαλλίας,
Ὅρος θὰ μᾶς φανερώσῃς
Παρευθὺς τῆς Θεσσαλίας.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Βοννὸ τῆς Μανωλιάσας

404. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
Ἂν μὲ ἀποκεφαλίσῃς,
Ἕνα ζῶον κερασφόρον,
Χρήσιμον θὰ σχηματίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλωνίτη

405. Ἀναγραμματισμός

Μέρος εἶμαι κάθε πλοίου·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς τοὺς θεσπεσίους τῆς Θρᾴκης
Κύτταξε, νὰ μ' ἀπαντήσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕρωτος τῆς Πατρίδος

406. Αἴνιγμα

Ἀρχαῖον δράματος εἶμαι ἡρωΐς;
Ἀλλὰ καὶ νῆσος;—διατί ἀπορεῖς;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χάρτος

407. Τρίγωνον

* * * * * = Μοῦσα.
* * * * = Μέρος τοῦ λόγου
* * * = Ἐπίρρημα.
* * = Ἄρθρον.
* = Ἐπιφώνημα.

Καὶ καθέτως τὰ ἑξῆς:
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράϊδος τοῦ Βοσπόρου

408. Ταῦ

\+ \+ \+ \+ \+ = Φιλέλλην ποιητής.
* * \+ * * = Δένδρον καρποφόρον.
* * \+ * * = Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας.
* * \+ * * = Μέρος τῆς οἰκίας.
* * \+ * * = Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Καθέτως οἱ σταυροί, ἱερὸν ἔνδυμα.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τροκαιούχου Ἑλλάδος

409—418. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Φάρος, μηρός, λόγχη, θύμα, οὗτος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὠραίας Κερκύρας

414. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ τῶν ἀρχικῶν των νὰ σχηματίζεται ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητής:

Τελευταῖος, ἀλλότριος, ἥττα, λαμβάνω, περιττός, ξηλώνω, μέρος, ἄρρων.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

415. Φωνηεντόλιπον

μ - κλκ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιακῆς Ἀνθοδέσμης

416. Γρῖφος

ὄης — Ἡ
ς — α
μόνη — τύχη

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυκλαμιᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 18ου φύλλου

211. Αἰσχίνης (ἐς, χήν, εἰς')—212. Πάδος-νάδος.—213. Χίος - Ἴος.

215. ΤΟΥΡΚΙΑ
Ι Ω
ΜΟΝΑΧΟΝ
ΛΟ ΡΑ
ΚΣ ΜΣ
Α Ο
Σ Σ

214. ΓΑΛ - ΛΙ - Α
ΛΙ - ΒΥ - Η
Α - Π - ΔΩΝ

216-220. Διὰ τοῦ Τ: *ἀκτή, τέρμα, ταῦρος, κτῆσις, ἔτος.* 221. 7—4Χ 2+1—7=0. 222. ΜΑΝ - ΓΝ (Μηδὲν ἄγαν) ΟΕΙ - ΙΑ (Γονεῖς τίμα) (ΜΟσχα, ΔΕυτέρα, ΝΙνος, ΓΙγας, ΝΑυσικᾶ.)—223. Νῆσον ἀνημέματα, μὴ μόνε ὄψιν, 224. *Ἀπόφευγε τὰ περιττὰ ἔξοδα* (ἀπὸ φευ γε - τᾶ περὶ τᾶ ἐξ ὧ δα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ μόνον· μὲ π α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κ ε φ α λ α ί α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαί.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[15' —139]

Παύων ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, εὐχαριστῶ εὐγενῶς προτείνοντας καὶ παρακαλῶ καὶ θυστερεῦντας ἀποστείλωσι τετράδιον.

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 29 Ἰουν.—5 Ἰουλ.

ΑΘΗΝΩΝ: Βασιλικὴ Σ. Φραντζῆ, Γ. Χ. Ἰωαννίδης, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Ἐμ. Κ. Βαρδουλάκης, Ι. Γ. Χιδήρογλου, Ἀπ. Λουλουδάκης, Ἀντ. Λουλουδάκης, Π. Σ. Χατζηανδρέου, Ε. Σ. Θρεψιάδης, Ε. Χάρτμαν, Χ. Χριστιανσεν, Π. Ρόζενφελντ, Γ. Ὄλσσεν, Ρ. Βαρτμύλλερ, Λ. Σλίτ, Α. Ι. Γούλιας, Ποιήτρια Σαπφώ, Α. Λ. Τζιώτης, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Π. Ι. Μήλιος, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, Φρ. Ι. Δελένδας, Κύπνος, Ι. Κ. Ἰωαννίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Φ. Δ. Καΐρης.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ: Κ. Α. Μουστάκας.

ΒΟΛΟΥ: Α. Ξ. Καψουράχης, Χαρίκλεια Ε. Κάτσικα.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Π. Λ. Ζώης.

ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Κοκκίνης, Θιακοί! στέλλετε λύσεις.

ΚΑΠΑΝΔΡΙΤΙΟΥ: Π. Γ. Φούφας.

ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Ν. Τσιάκας.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἕλλην Ἀεροπόρος, Σ. Κ. Στράτης, Φιλόπατρις, Δ. Γ. Δεσύλλας, Λιζέτα Γ. Δεσύλλα, Π. Α. Γρέκι, Γ. Κουσουνῆς, Ἀν. Κασρίκης, Ὡραῖον Εὐελπάκι.

ΛΑΓΚΑΔΙΩΝ: Ι. Π. Κατσόγιαννης.

ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ: Κάττε Ι. Πυλαρινοῦ, Ἀγγελική Π. Ἰακωβάτου, Ἡρωϊκὸν Σοῦλι, Δ. Ἀρσένης.

ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μελαγχολία, Π. Κ. Μαρῖς, Μ. Γ. Κοτοκούλης.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαράκωστας, Δ. Χ. Ὀλύμπιος.

ΠΑΡΓΗΣ: Εὐτυχία Λιβαδᾶ.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Γ. Τσίκης, Ε. Α. Καραβίας, Ἠρ. Μαργώλης, Ἠλ. Δρίβας, Ι. Κ. Καρανδινός, Μ. Σ. Φωκᾶς, Δ. Σ. Μπούσκος, Π. Γ. Παπαλιάρης, Ἀσκασία Ε. Καραβία, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης.

ΠΟΡΤΑΡΙΑΣ: Μυρσίνη.

ΠΡΕΒΕΖΗΣ: Παπάκι.

ΠΥΡΓΟΥ: Μ. Κ. Δανέλλης.

ΣΠΕΤΩΝ: Ἄλεξ.

ΣΥΡΟΥ: Δ. Σ. Γκούμας, Π. Παναγιωτάκος, Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Δ. Γ. Σταματόπουλος.

ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ: Φ. Πέππας.

ΧΙΟΥ: Μαρία Μ. Πρωΐου, Σφίγξ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων των ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΘ. Ι. ΓΟΥΛΙΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΕΠΑΜ. Α. ΚΑΡΑΒΙΑΣ ἐν Πειραιεῖ καὶ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Σ. ΓΚΟΥΜΑΣ ἐν Σύρῳ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Αὐγούστου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.